

vide sund og god Kost; gør han ikke det, kan han ifalde ret store Bøder; det er endogsaa en af Grundene til, at Tyendet kan forlade sin Plads uden videre, at han ikke faar sund og tilstrækkelig Kost. Naar man sammenholder alt dette, vil man sikkert komme til det Resultat, at en Husbond risikerer alt for meget ved at byde sine Folk Kød, som ikke er sundt og godt; er han ikke ganske sikker i saa Henseende, vil han nok i egen velforstaet Interesse lade en Dyr læge undersøge Kødet. Det drejer sig jo tidt om smaa Dyr, hvor der ikke er Tale om saa stor en Værdi, og hvis Dyr lægen bor langt borte, kan det let med de nugældende Takster blive en ret klækkelig Udgift at skulle hidkalde en Dyr læge eller skulle søge til en Dyr læge med Dyret, som Mindretallets ærede Ordfører siger. Jeg tror ikke, det vil være praktisk, i hvert Fald vil det ikke være besparende eller økonomisk. Det er jo altid et Tab for en Mand at miste et Dyr, og det gælder om, at vi ikke gør ham dette Tab endnustørre ved at paabyrde ham unødige Udgifter.

Jeg vil meget anbefale, at man vedtager Lovforslaget med de Ændringer, som Fler tallet foreslaar. Jeg føler mig ganske sikker paa, at man ikke behøver at frygte for, at der i de store Husholdninger skal blive budt Folkene sundhedsfarligt Kød, fordi vi vedtager Lovforslaget i denne Affattelse.

Jensen (Aale): Diskussionen drejer sig stadig om, hvorvidt det er forbundet med for stor Bekostning at søge Dyr læge og faa hans Erklæring for, at Kødet kan anvendes til Menneskeføde, og nu siger Udvalgets ærede Ordfører, at det jo i mangfoldige Tilfælde er smaa Dyr, det drejer sig om. Der tales i Forslaget om Heste, Hornkvæg, Faar, Geder og Svin. Hvis man, som den højtærede Landbrugsminister, kunde tænke sig, at Kødet kun maa anvendes i Husholdninger, hvor man ikke har fremmed Folkehold, kunde man maaske have udeladt Ordet Geder; disse bliver jo meget sjældent anvendt til Menneskeføde i større Husholdninger. Geder kan man sige, er mindre Dyr; det samme kan man maaske ogsaa i nogen Maade sige om Faar, men dersom et Faar omkommer ved et Ulykkestilfælde, anser jeg det dog ikke for nogen stor Bekostning at lasse det op paa en Vogn og køre det hen til en Dyr læge og lade ham stemple det; derved tjener man da i hvert Fald en Del af Pengene ind. Og hvad skal man saa forstaa ved et Svin? En lille Gris er jo kun en lille Gris, men naar Dyret faar en vis

Størrelse, er det en Svin; Overgangen her er meget vanskelig at fastslaa. Hvad angaar Heste og Hornkvæg, kan man maaske sige, at der er smaa Heste og smaa Hornkvæg, men Hornkvæget er jo, naar det først bliver saa stort, at det faar Horn, ikke saa helt smaa, og dersom det drejer sig om et lille Dyr, der ingen Horn har, kunde man bære sig ad med det som med Faarene, nemlig køre hen til Dyr lægen med det. Jeg synes derfor ikke, at al den megen Tale om Bekostning ved de Foranstaltninger, som Mindretallet ønsker, har saa meget paa sig.

Jeg hører baade af den højtærede Landbrugsminister og af den ærede Ordfører, at der i en større Husholdning ydes en større Garanti ved den Selvkontrol, der udøves, end ved en Dyr lægeerklæring. Det kan være, at der er visse Mennesker, som synes, at man undertiden bliver kontrolleret lidt for rigeligt fra den Side, men en Dyr lægeerklæring kan jo ogsaa sikre mod uberettiget Kritik, og man skulde derfor mene, at de, som nu holder saa stærkt paa ikke at ville have den Bekostning, vilde have været paa vor Side. Man henviser til, at der i Tyendeloven staar, at hvis en Husbond giver Folkene utilstrækkelig og usund Kost, udsætter han sig for Bøder. Det er meget rigtigt, men der gaar jo lang Tid, inden dette bliver afgjort, og saa kan det maaske være meget vanskeligt at konstatere, om et Dyr, der er omkommet ved et Ulykkestilfælde, er fundet i rette Tid eller ej. Hvornaar er et Dyr nemlig selvdødt? Skal det betragtes som selvdødt, naar man kommer til det lige i det Øjeblik, Døden indtræder? Eller skal man vente, indtil der er gaaet en lille Tid, saaledes som den ærede Ordfører udtalte ved Sagens første Behandling? Paa dette Punkt er det netop, at mine Betæneligheder kommer frem, idet det bliver saa vanskeligt at konstatere, om et Dyr virkelig er anvendeligt til Menneskeføde, naar man først finder det nogen Tid efter, at Døden er indtraadt. Jeg tror ikke, at jeg misforstaa Sagen saa ganske og aldeles, saaledes som den højtærede Landbrugsminister og den ærede Ordfører mente. Jeg tror at vide, at der findes enkelte Medborgere, som maaske kunde falde for den Fristelse at anse et Dyr for anvendeligt til Folkeføde i Husholdningen, selv om man havde fundet det paa et Tidspunkt, som vi fra vor Side vilde synes laa temmelig længe efter Dødens Indtræden. Jeg vil endnu en Gang anbefale Tingets Medlemmer at stemme for det af os stillede Underændringsforslag.